

“IK ZIE EEN AMANDELTWIJG...”

(JEREMIA 1, 11-12)

Door Fra MARIANO DI VITO

De grimmige kaalheid van de rotsige Gargano berg wordt in deze periode bijna getemperd door de zachte heldere bloesem van de amandelbomen. De kleine witte en roze bloemen van deze boom zijn de eerste veelbelovende tekenen van de terugkeer van de lente: de komst van schoonheid! In de Heilige Schrift, die een spiegel van de menselijkheid is en onlosmakelijk verbonden met symbolen, de cultuur en de tradities van de wereld van waaruit ze afkomstig zijn en groeien, vinden we verschillende verwijzingen naar de knoestige zachte amandelboom.

“Wat zie je, Jeremia?” Ik antwoordde: ‘Ik zie een amandeltwijg.’ ‘Dat zie je goed’ zei de Heer tot mij, ‘want Ik kijk (er naar) uit om Mijn woorden uit te laten komen.’” (Jeremia 1, 10-12). In het Hebreeuws betekent het woord “amandel” (shaked) ook ‘uitkijken (naar)’. Zo wordt de amandelboom vergeleken met een wachter: hij die eerder ziet dan de anderen, die waakt over de veiligheid van de stad en waarschuwt wanneer er iets nieuws

en onverwachts gebeurt.

De profeet Jeremia zag de amandeltwijg in een voor zijn volk zeer tragische tijd, een tragedie die helaas met de verwoesting van Jeruzalem zou eindigen door de hand van Nebukadnezar en met de deportatie van de Israëlieten naar Babylon. (2 Koningen 25, 1-30).

De Heer waarschuwde de koning en zijn volk, op alle mogelijke

manieren, om niet te vertrouwen op menselijke verbintenissen die zo zwak zijn als gebroken riet, maar veeleer terug te keren naar het gehoorzamen van Zijn wet en te vertrouwen op Zijn verbond. Niets is verloren, als we ons vertrouwen in de Heer plaatsen, want Hij is degene die over ons waakt opdat Zijn woord en belofte in vervulling gaan. We zijn gewend om over waakzaamheid te denken als een deugd die moet worden beoefend. En dat is terecht. Jezus Zelf nodigt ons uit om te allen tijde uit te kijken en waakzaam te zijn opdat we klaar zijn voor de ontmoeting met de Heer (Matteüs 26, 41; Lucas 21, 25-36).

Echter; de eenvoudige feestelijke roze bloesem van de amandeltwijg kan ook tot verwondering leiden en het hart van God voor ons openen. Het is God Zelf die over ons waakt, een oogje in het zijl houdt, ons beschermt en waarschuwt. Het leven heeft over de dood gezegevierd. Het kwaad heeft niet het laatste woord. De Belofde, de Zoon van God, heeft definitief Zijn verlossingsplan gebracht. Het is Pasen! Ondanks alles!

Niet Babylon is de laatste verblijfplaats

in de lange reis van de mensheid. Dat was het niet voor de Israëlieten en dat is het net zo min voor ons. Het is Jeruzalem, het nieuwe Jeruzalem, dat zal afdalen uit de Hemel als een bruid die gereed is voor haar bruidegom. “Hij zal bij hen wonen.... Hij zal alle tranen uit hun ogen wissen. Er zal geen dood meer zijn, geen rouw, geen jammerklacht, geen pijn, want het oude is voorbij.” (Openbaring 21, 3-4). Het is Pasen! Voorbij aan onze kleine en minder kleine mislukkingen!

De zachte tere bloesem van de amandelboom, klaar om te vervagen, om plaats te maken voor de zoete en goed beschermde vruchten (de botanische benaming is *prunus dulcis*), wordt aldus het liefdevolle gebaar van de Verrezen Heer, die de ‘ware’ en gezegende vrucht is van de schoot van de Maagd Maria, die ons, zelfs in de weerbarstige somberte van ons dagelijks leven, de zoetheid van de overwinning belooft.

In een korte preek die Pater Pio als jonge priester geschreven heeft voor Paasdag, waarschijnlijk voor de parochianen van Pietrelcina, geeft hij uitleg over de verschijningen van de Verrezen Heer en spoort hij de gelovigen aan dat “het niet genoeg is om te verrijzen in navolging van Christus, als wij er geen blijf van geven verrezen te zijn, veranderd en vernieuwd in de geest.” Dit is het werk dat we allen kunnen en moeten doen, met nederigheid en moed, en op ons platteland en in onze heuvels misschien eens een moment stil staan om van dichtbij de tere schoonheid van een amandeltwijg te bekijken.

Ik zie een amandeltwijg... Wat zie je? Het is Pasen, de dag van de Heer! ❖

Fra Mariano Di Vito